

ANEU MAR ENDINS

El missatge de l'Any Sacerdotal

L'Any Sacerdotal que es va iniciar el 19 de juny de l'any passat ha arribat a la seva culminació. Aquests dies s'ha celebrat a Roma una trobada internacional de preveres, amb uns actes presidits pel Sant Pare, que ha volgut així donar relleu a aquest temps dedicat especialment al sacerdoti catòlic, que ell va proposar a tota l'Església. He pogut participar en aquests actes amb un bon grup de preveres del nostre bisbat.

El sant Pare Benet XVI ens ha obsequiat al llarg d'aquest any amb uns continguts doctrinals que anirem aprofundint. Avui, però, voldria

Un moment de la intervenció del cardenal Hummes a la Facultat de Teologia de Catalunya

proposar als diocesans de Terrassa unes reflexions sortides del cor i que es podrien resumir dient que hem de donar gràcies a Déu pels sacerdots que tenim. Que estem contents dels nostres sacerdots. Que, com a bisbe, dono gràcies al Senyor pels sacerdots de la nostra diòcesi. Pels que ja ho són i per aquells que es preparen per a ser-ho en un futur proper.

Durant les passades setmanes, quan els diaris ens han informat dels lamentables actes de pederàstia, he recordat molt unes paraules que va dir el cardenal Cláudio Hummes en una jornada que la Facultat de Teologia de Catalunya va dedicar al sacerdoti ministerial el passat mes de març, precisament com a contribució d'aquesta institució acadèmica de l'Església als objectius de l'Any Sacerdotal.

Fou en el curs d'una taula rodona amb la qual es va cloure la jornada. Hi participaven els tres ponents que havien presentat, respectivament, la dimensió espiritual, la dimensió teològica i la dimensió pastoral dels sacerdots. El primer dels ponents era el cardenal brasiler Cláudio Hummes, que és el prefecte de la Congregació vaticana per al Clergat, és a dir, el responsable de la vida i ministeri dels sacerdots dins dels organismes centrals de l'Església catòlica.

Les paraules emocionades del cardenal Hummes sobre els sacerdots varen arrencar un fort aplaudiment. Què va dir el cardenal? Va reconèixer que l'Església afronta temps difícils, però les seves paraules volien comunicar als seus oients una gran dosi d'esperança. «Tots som responsables i ens preocupa no només la qüestió dels sacerdots; també ens preocupa —i molt— com portar l'Evangeli a un món secularitzat i postcristià. Són grans desafiaments i hem de buscar els camins de futur. La crisi ens hauria d'encoratjar; és una gran oportunitat per buscar solucions tots junts. Sobretot tenir fe i confiança: Déu guia la història».

El cardenal va assenyalar una cosa que també desitjo dir a tots els sacerdots i els fidels cristians de la nostra diòcesi. L'Any Sacerdotal ha de ser un moment per donar ànim, perquè la imatge dels sacerdots està en entredit per les notícies dels escàndols d'abusos a menors. «Volem dir al món —cito textualment el cardenal— que la immensa majoria de sacerdots no són així, que l'Església està molt contenta amb la gran majoria dels seus sacerdots, que en reconeix el seu valor i que són insubstituïbles. Volem dir això a la societat i als sacerdots mateixos, perquè necessiten sentir-ho. La majoria donen la vida pel ministeri i això és admirable i, a vegades, fins i tot heroic. Són promotors de grans valors i drets humans i volem dir-ho públicament».

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

L'Aplec de l'Esperit

El X Aplec de l'Esperit, celebrat a Terrassa el dissabte dia 22 de maig començà al matí amb l'acolliment a la Plaça Vella per part del Sr. Bisbe de Terrassa i de Mons. Francesc Pardo, encarregat de la Pastoral de joves i per part de les autoritats civils. S'aplegaren més de 5.000 joves que van compartir el dinar de famílies i parròquies acollidores. A la tarda hi hagué l'espai d'*Espiritualitat i Testimoni* a les diferents parròquies i escoles de Terrassa. L'Aplec culminà amb la celebració de l'Eucaristia de Pentecosta. Presidí Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, acompanyat dels bisbes de les diòcesis de Catalunya i d'un elevat nombre de preveres i diaques. En acabar, es va llegir el Missatge del Sant Pare i Mons. Pardo va lliurar als joves el missatge dels bisbes de Catalunya.

GLOSSA

Ens va fer bons i lliures

Un home que ha dedicat tota la seva vida a l'educació d'adolescents i joves arriba als setanta anys. Els antics alumnes tenen molt bon record dels seus ensenyaments i de la seva persona. Un d'ells crea un grup a la xarxa social Facebook amb el títol «Amics del professor...». Començaren a arribar els escrits. La tònica és aquesta: «M'ensenyà a confiar en les meves capacitats». «No només ensenyava perfectament l'assignatura, sinó que em va fer créixer com a persona». «És la persona que, tret dels meus pares, m'ha ajudat més a la vida». «Ningú sap com seríem avui si no s'hagués creuat en les nostres vides un home bo i lliure que ens va ensenyar a tants a ser bons i lliures».

Darrera d'aquestes consideracions hi ha el testimoni d'una vida que amb les seves paraules presentava uns valors que ajudaven a configurar una manera de viure, i amb el fer de cada dia els donava credibilitat i un rostre concret: «Gràcies per les seves ganes de ser i d'ensenyar-nos a ser, també a nosaltres». «Que fàcil és oblidar, en determinats moments, el que un ha après dels pares, sense el far i nord que vostè va ser per a molts de nosaltres».

Un testimoni que es feia proper, des del coneixement dels nois i les noies, des de la resposta generosa a cadascú, i al grup: «Recordo que el seu fill em donava catequesi. Jo no anava, encara, a la seva classe i ja copsava quel-

com especial en el pare del meu catequista quan, a vegades, venia a la sala on ens reuníem. No oblidaré mai la seva proximitat, quan ja era alumne de batxillerat, en el que fou, possiblement, un dels moments més difícils de la meua vida». «I abans de començar els exàmens sempre escrivia a la pissarra: Ànim i sort!»

Més en el fons, la manera de ser i de fer d'aquest professor arrela en una fe profunda, viscuda amb normalitat en la respiració, en la mirada... «Li havíem escoltat dir: Des de l'alba de la humanitat, l'home té intuïció de Déu». «Sense dubte el cristianisme, l'humanisme cristià, que ens va presentar i transmetre arrelà en el meu cor com una llum que em guia en el camí de la vida i sempre és present. Una llum que ara ensenyo als meus fills».

L'agraïment és la tònica dominant: «La seva saviesa ens impregnà de tal manera que els seus ensenyaments no s'obliden mai, independentment del camí que un segueixi a la vida». «La millor manera d'expressar el meu agraïment és assegurar-li que el món és avui una mica millor, gràcies al fet que ens va fer millors a nosaltres». «L'ensenyament del savi és font de vida que aparta dels llaços de la mort. El bon sentit es fa apreciar» (Pr 13,14-15a).

Savi, professor, i encara més: un mestre, un mestre bo.

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació Episcopal de Mons. Salvador Cristau

► Mons. Salvador Cristau Coll, bisbe auxiliar electe de Terrassa, rebrà l'Ordenació episcopal el dissabte dia 26 de juny a les 11 del matí a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva». David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor». Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs».

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer. / Vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix».

Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teua, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor». Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?». Digué encara a la dona: «La teua fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau».

▶ Lectura del libro segundo de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquellos días, dijo Natán a David: «Así dice el Señor Dios de Israel: Yo te unguí rey de Israel, te libré de las manos de Saúl, te entregué a la casa de tu señor, puse sus mujeres en tus brazos, te entregué la Casa de Israel y la de Judá, y por si fuera poco pienso darte otro tanto. ¿Por qué has despreciado tú la palabra del Señor, haciendo lo que a él le parece mal? Mataste a espada a Urias el hitita y te quedaste con su mujer. Pues, bien, la espada no se apartará nunca de tu casa; por haberme despreciado quedándote con la mujer de Urias.» David respondió a Natán: «He pecado contra el Señor.» Y Natán le dijo: «Pues el Señor perdona tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio: me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación. / Alegraos, justos, y gozad con el Señor, / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los galatas (Ga 2,16.19-21)

Hermanos:

Sabemos que el hombre no se justifica por cumplir la ley, sino por creer en Cristo Jesús. Por eso hemos creído en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo y no por cumplir la ley. Porque el hombre no se justifica por cumplir la ley.

Para la ley yo estoy muerto, porque la ley me ha dado muerte; pero así vivo para Dios. Estoy crucificado con Cristo: Vivo yo pero no soy yo, es Cristo quien vive en mí. Y mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por Mí.

Yo no anulo la gracia de Dios. Pero si la justificación fuera efecto de la ley, la muerte de Cristo sería inútil.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3)

En aquel tiempo, un fariseo rogaba a Jesús que fuera a comer con él. Jesús, entrando en casa del fariseo, se recostó a la mesa. Y una mujer de la ciudad, una pecadora, al enterarse de que estaba comiendo en casa del fariseo, vino con un frasco de perfume, y colocándose detrás junto a sus pies, llorando, se puso a regarle los pies con sus lágrimas, se los enjugaba con sus cabellos, los cubría de besos y se los ungió con el perfume.

Al ver esto, el fariseo que lo había invitado se dijo: «Si este fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo está tocando y lo que es: una pecadora.» Jesús tomó la palabra y le dijo: «Simón, tengo algo que decirte.» Él respondió: «Dímelo, maestro.» Jesús le dijo: «Un prestamista tenía dos deudores: uno le debía quinientos denarios y el otro cincuenta. Como no tenían con qué pagar, los perdonó a los dos. ¿Cuál de los dos lo amará más?». Simón contestó: «Supongo que aquel a quien le perdonó más.» Jesús le dijo: «Has juzgado rectamente.» Y, volviéndose a la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Cuando yo entré a tu casa, no me pusiste agua para los pies; ella, en cambio, me ha lavado los pies con sus lágrimas y me los ha enjugado con su pelo. Tú no me besaste; ella, en cambio, desde que entró, no ha dejado de besar-me los pies. Tú no me ungió la cabeza con unguento; ella, en cambio, me ha ungió los pies con perfume. Por eso te digo, sus muchos pecados están perdonados, porque tiene mucho amor: pero al que poco se le perdona, poco ama.» Y a ella le dijo: «Tus pecados están perdonados.» Los demás convidados empezaron a decir entre sí: «¿Quién es este, que hasta perdona pecados? Pero Jesús dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado, vete en paz.»

Jesús i la dona pecadora, pintura de Jacopo Robusti («il Tintoretto»), Venècia 1518-1594), Monestir de l'Escorial, Madrid

COMENTARI

La dona del perfum

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Re 21,2-16 / SI 5 / Mt 5,38-42 ■ **dimarts**: 1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48 ■ **dimercres**: 2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18 ■ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres**: 2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23 ■ **dissabte**: 2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34 ■ **diumenge** vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Za 12,10-11;13,1 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24.

L'Evangeli d'aquest diumenge ens presenta una pàgina entranyable. La protagonista és una de tantes dones anònimes que trobem en l'Evangeli de Lluc. No té nom, ni cultura, ni prestigi, ni influència, ni autoritat, ni molt probablement disposa tampoc de gaires mitjans econòmics. La dona del perfum —coneguda més aviat com la pecadora pública—, tan sols posseeix humanitat i tendresa, temeritat i audàcia. Sola i desconsolada, decideix arriscar-ho tot per Jesús.

Quina és la resposta de Jesús? Jesús no dubta a passar per damunt de les normes vigents en la seva societat per tal que aquella dona recuperi la dignitat que

Simó —el representant dels fariseus— li havia negat sense motiu. Jesús accepta el seu amor i reconeixement, acull les seves carícies, olora el seu perfum, la mira als ulls, parla amb ella, li agraeix el seu gest i li dóna la pau del cor. Jesús perdona a l'instant tots els seus pecats. No els els recorda, no els compta, no els classifica. El remei de Jesús genera en el cor de la dona els sentiments més delicats de l'ésser humà: amor i agraïment.

La dona entra a casa del fariseu sense dignitat i sense cap recolzament, i en surt havent recuperat la dignitat, el perdó, la llibertat. L'actitud de Jesús és profundament humana i alliberadora: d'una banda, trenca tabús, travessa fronteres,

desmunta prejudicis, relativitza lleis, desemmascara injustícies; d'altra banda, genera vida, relació, diàleg, intimitat i promou la relació interpersonal autèntica. Trobar-se amb Jesús és sempre un punt de partença, una porta que s'obre al futur, una ventada d'esperança.

Com són les nostres trobades amb els germans i germanes? Quina és la nostra actitud habitual? Generem vida o l'apaguem? Enderroquem barreres o les construïm? Fomentem el diàleg constructiu o preferim la distància i l'individualisme? Perdonem amb generositat o acusem sense pietat? Som capaços de gestos gratuïts?

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe (esperançada) actua per l'amor

Cal expressar l'admiració pel fet que aparegui unida la tríada fe-esperança-amor des de la primera meitat del segle i en l'Epístola Primera als Tessalonicencs, de l'any 51 (1Te 1,3). Fe, esperança i amor és l'equipatge espiritual del qual disposa la persona humana per obrir-se i donar-se a Déu i al món dels altres.

L'amor de Déu comunicat a l'home —és a dir l'Esperit Sant que ens ha estat donat— imprimeix en l'home un nou dispositiu, una nova obertura envers Déu i els altres: és la fe, esperançada, que actua per la caritat.

El coneixement i l'amor, en Déu —que és simplicitat summa— s'identifiquen. En nosaltres, els humans, podem distingir-los conceptualment. I està bé de fer-ho així, però han d'anar units: l'amor s'ha d'implicar en el coneixement i viceversa; l'amor ha de fer-se immanent al coneixement i viceversa.

La deriva d'Occident ha estat haver separat —i no tan sols haver distingit— raó i amor. I els estem separant

encara. De tal manera que hem elaborat, gairebé *construït*, una raó analítica, tècnica, calculadora i programadora, separada, però, de l'afectivitat i de la direcció que l'amor ha d'imprimir al conjunt de l'ésser i de l'actuar dels humans. Aquesta raó que ha portat al creixement científic i tecnològic no pot tenir com a peatge la supressió de la raó simbòlica, ni de l'afectivitat, ni de l'acció de compartir personalment i socialment.

No estic postulant un coneixement subjectivista, sinó regit per la finalitat suprema: que totes les coses estiguin impregnades de la Bondat de Déu, participant tant com sigui possible de la Bondat divina i s'hi encaminin.

El cristianisme ha establert la necessària unitat de la fe-esperança i amor, i del coneixement, amor i acció: «Fills meus, no estimeu pas amb frases i paraules sinó amb fets i veritat» (1Jn 3,18), perquè els fets són la prova que l'amor és vertader.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

JAVIER YÁÑEZ

Les mates i la fe

«**C**rec en Déu perquè un món sense Déu seria un món sense Ser, sense Veritat, sense Bé i sense Bellesa; en canvi, en contemplar la realitat veiem espurnes de tot això, encara que de forma parcial i limitada i, per tant, Déu ha d'existir». Són paraules del doctor en matemàtiques Javier Yáñez, a qui el proppassat 8 de maig, el Prelat de l'Opus Dei, Mons. Echevarría, va ordenar sacerdot a Roma, un cop obtinguda la llicenciatura en Teologia —actualment està fent el doctorat.

En quin moment t'adones que la teva missió és servir Déu a través del sacerdocí?

La Providència et va portant —a través de l'exemple dels pares, dels amics que em van il·lusionar a buscar la santedat en la vida corrent, de diferents circumstàncies de la vida— fins que un dia et plantejés la crida: No podria fer de la meua vida alguna cosa útil en servei de Déu i de les ànimes? I així, amb la gràcia de Déu, em vaig adonar que Crist em deia «segueix-me» amb aquesta nova manera de servir: el sacerdocí.

Com t'ajudarà el fet de ser doctor en matemàtiques en la teva tasca pastoral?

Diuen que les matemàtiques ajuden a estructurar el pensament, la manera de raonar i així faciliten comprendre millor els problemes i buscar possibles solucions. En aquest sentit, potser m'ajudaran a fer-me càrrec més fàcilment de les dificultats de les persones a les quals serviré en la meua tasca pastoral i a intentar ajudar-les secundant l'acció de l'Esperit Sant en les ànimes. En tot cas, les matemàtiques tenen el seu límit pel que fa a les coses de Déu, ja que en aquest àmbit no sempre dos més dos són quatre.

Quin missatge consideres més necessari de transmetre a una societat mancada de fe?

Un possible missatge que proposaria seria recordar que encara que vulguem deixar Déu de banda, Ell, com a bon Pare, sempre ens està esperant, sense cansar-se, perquè ens estima i ens ha enviat Crist i l'Esperit, amb la seva Església, per tenir llum i esperança.

Oscar Bardají i Martín

Convertir el dolor en alegría

Manuel Lozano Garrido

Ayer fue beatificado Manuel Lozano Garrido, *Lolo*, en Linares (Jaén). A los veinte años un reumatismo articular le dejó sentado en una silla de ruedas. Así permaneció durante 28 años. Él escribió: «Aparentemente el dolor cambió mi destino de un modo radical. Dejé las aulas, colgué mi título de profesor, fui reducido a la soledad y el silencio... No obstante vivo en el gozo». Fue periodista y escritor.

Su biógrafo Dr. Rafael Higuera, los amigos de *Lolo*, su hermana Lucy, sus familiares, los sacerdotes amigos, los médicos, los conocidos, han atestado en el proceso que: «*Lolo* supo convertir el dolor en alegría».

El médico pediatra A. Pulpillo, durante una entrevista para Radio Barcelona que le hice sobre el milagro atribuido al siervo de Dios, Manuel Lozano, en el que intervino como médico cualificado en el proceso, me decía: «*Lolo* sufría constantemente; su dolor era como si tuviera clavados alfileres en todos los poros de la piel; tocarle, rozarle con la mano era un suplicio; también tenía dos cálculos renales enormes que debían causarle grandes dolores. No obstante era un hombre alegre y transmitía ánimo y alegría». *Lolo* escribía que «la almohada le hería como la piel de un erizo».

Su hermana Lucy me contaba que, «tocarle, rozarle, moverle era un tormento; todas las noches le colocaba pequeñas almohadas en el brazo, en el codo, en la muñeca, en las manos, en el hombro, en el costado, en todo el cuerpo. La operación duraba un largo rato aunque siempre entre bromas, sonrisas y risas antes de dejarlo totalmente acostado».

Vivió ciego durante sus diez últimos años y escribió nueve libros, miles de artículos para la prensa y fundó la obra Sinaí para ayuda de los enfermos.

J. M. Alimbau

SANTORAL

13. ✠ Diumenge XI de durant l'any. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dilluns. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC), santa Digna, vg. i mr.

15. Dimarts. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-Vallència 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. Dimecres. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s.

iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

17. Dijous. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. Divendres. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. Dissabte. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

QUERIDOS ABUELOS

La sabiduría de los ancianos

Deseo insistir un poco en lo prestigioso que tendría que ser el hecho de ser viejo. Porque un servidor ya está bien convencido de que la sabiduría que albergan los ancianos es

imprescindible para el progreso de la civilización.

¿Contamos ahora con la sabiduría de los ancianos? Evidentemente, en la sociedad actual, se valora poco el relevante papel que juegan o que podrían jugar los ancianos en relación con la familia y la sociedad en general. Una voz autorizada al respecto es la de Alberto Marxuach, presidente de la Red Mundial Crescendo y ex-presidente de Vida Ascendente Internacional, que opina: «Es bastante usual hablar de la sabiduría de los mayores, pero con más o menos convicción. Ciertamente, en otros tiempos esta sabiduría correspondía a una realidad reconocida, que se manifestaba en el consejo de ancianos, en el senado, en los presbiterios, etc.».

Esta fuente de sabiduría, desaprovechada ahora, ya no se reconoce institucionalmente y tal vez se considera más un tópico que una realidad. ¡A tiempo estamos de enderezar estas prioridades sociales!

Ahora bien, esta sabiduría se ha de manifestar, ante todo, en adaptarse a la vejez y sintonizar con ella. León Tolstoi afirmó: «La sorpresa más grande de la vida es la vejez». Dejemos de sorprendernos y dejémoslos llevar por las nuevas oportunidades que nos brinda la vejez, etapa que debemos ver como una apertura y no como una clausura. La vejez no es ni una debacle ni una edad dorada. Es una etapa tan rica y digna de ser vivida como las otras. Puede ser la oportunidad de conocer aspectos de nosotros mismos que desconocíamos; de ver, sentir y amar de otra manera. Así, en lugar de volvernos unos viejos amargados, podemos aspirar a proporcionar a nuestro entorno la alegría y el calor humano del que nuestro mundo está tan necesitado. Un refrán sobre abuelos dice: «El título más grande es haber sido declarado abuelo».

Dr. Paulino Castells

(*Queridos abuelos*, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 13, a les 12.15 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Santa Maria del Jaire a la Torreta (La Roca del Vallès).

Dilluns dia 14, a les 12.30 h. Presideix la reunió de preveres i diaques de l'Arxiprestat de Terrassa.

Dimarts dia 15, a les 20 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en el VI aniversari de la creació de la diòcesi de Terrassa.

Dimecres dia 16, a les 11 h. Assisteix a la Sessió inaugural de la V Trobada de Professors universitaris, investigadors i professionals catòlics, organitzat per la *Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la CEE*, al Seminari de Barcelona.

A continuació: Presideix la reunió del Consell Presbiteral a la Casa de la Sagrada Família de Rubí.

A les 19.30 h. Presideix la recepció de tres peces del retaule de la parròquia de Sant Sadurn de la Roca del Vallès.

Dijous dia 17, a les 11 h. Presideix la reunió del Col·legi de Consultors a la sala de Reunions de la Residència episcopal.

A les 20.30 h. Presideix l'*Escola de Pregària per a Joves* a la Catedral. Enviament dels joves pelegrins a Santiago de Compostela.

Divendres dia 18, a les 13 h. Celebra l'Eucaristia al Seminari en el final de curs.

A les 20 h. Presideix la Cloenda de la *IV Lliga de Futbol del Bisbat* al Col·legi Europa a Sant Cugat del Vallès.

Dissabte dia 19, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia en el 125 aniversari del Col·legi de la Mare del Diví Pastor a Sabadell.

Diumenge dia 20, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Josep de Terrassa.

A les 18.30 h. Celebra l'Eucaristia al *2n Aplec Diocesà de les Famílies* al Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell.

▶ NOTÍCIES

Confirmacions a la Catedral. El diumenge dia 23 de maig, solemnitat de la Pentecosta, festa titular de la Catedral i parròquia del Sant Esperit de

Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz va presidir la missa a les 8 del vespre i confirmà un grup de joves provinents de les parròquies del Sant Esperit i de la Santa Creu de Terrassa, de la Santa Creu de Sabadell i dels col·legis Escola Pia de Terrassa, Puresa de Maria i Europa de Sant Cugat del Vallès.

Confirmacions de la Catequesi Especial. El dissabte dia 15 de maig un grup de catorze persones de les que segueixen la Catequesi Especial de l'Arxiprestat de Terrassa (per a discapacitats) van rebre el sagrament de la Confirmació dintre de la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a la parròquia de Sant Cristòfor de Terrassa.

Vetlla de la Creu. El divendres dia 21 a les 9 de la nit va tenir lloc la *Vetlla de la Creu* tot preparant l'*Aplec de l'Esperit*. Presidí Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà, acompanyat de Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar electe, i Mn. Josep Monfort, Delegat Episcopal de Joventut. Es llegiren textos evangèlics, acompanyats de cants adients. Després de l'homília del Sr. Bisbe hi hagué un silenci meditatiu que acabà amb l'adoració de la creu per part de tots els assistents.

En la pau de Crist. La Germana Maria de l'Esperit Sant Grau i Puig, Germaneta de l'Assumpció, morí

a Terrassa el dia 24 de maig de 2010, als 88 anys d'edat i 48 de professió religiosa.

▶ AGENDA

2n Aplec de Famílies de la Diòcesi

«*Família, espai d'amor, de vida i de fe*»

Al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell

Diumenge dia 20 de juny

12.00 h - Activitat matinal: Gimcana familiar

13.30 h - Pregària a la Mare de Déu de la Salut

14.00 h - Dinar (portar pic-nic: menjar i beguda)

18.00 h - Celebració de l'Eucaristia

Totes les famílies hi són convidades.

Inf.: delegaciofamilia@bisbatdeterrassa.org

Conferència. Dissabte dia 19 de juny, a les 17.30 h: *La Seu d'Ègara, un reptre pastoral*, a càrrec de Mn. Antoni Deulofeu, rector de la parròquia de Sant Pere de Terrassa. Lloc: Sala Capítular de la Catedral.

X Aniversari de la mort de Mn. Francesc Cima.

Dijous dia 17 de juny, a les 8 del vespre, a la Catedral del Sant Esperit: celebració de l'Eucaristia pregant per Mn. Francesc Cima, en el desè aniversari de la seva mort. Dissabte dia 19, a les 12 del migdia, celebració de l'Eucaristia a la parròquia del Roser de Gisclareny (diòcesi de Solsona).

▶ D'ALTRES BISBATS

Els Germans de Taizé visiten els bisbats de Catalunya. Dos monjos de Taizé han participat a l'Aplec de l'Esperit. Van ser presents a l'Espai d'Espiritualitat i Testimoni a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa. Després, van participar en la celebració de l'Eucaristia. Amb motiu de l'Aplec de l'Esperit han volgut visitar diferents bisbats fent oració i trobada.

La Passió de Sant Fructuós. Representació teatral del martiri del sant bisbe de Tarragona i els seus diaques (21 de gener de 259) en el seu lloc històric: l'Amfiteatre romà de Tarragona. Amb repertori musical a càrrec de la *Schola Cantorum* i Orquestra dels Amics de la Catedral de Tarragona. Dies 12, 18 i 19 de juny a les 22.00 h. Informació i reserva de grups: tel. 695 299 708.

REMAD MAR ADENTRO

El mensaje del Año Sacerdotal

El próximo sábado se cierra el Año Sacerdotal que se inició el 19 de junio del año pasado. Estos días se ha celebrado en Roma un encuentro internacional de presbíteros, con unos actos presididos por el Santo Padre, que así ha querido dar relieve a este tiempo dedicado en especial al sacerdocio católico, propuesto por él a toda la Iglesia. He podido participar en estos actos con un buen grupo de presbíteros de nuestro obispado.

Escribo estas reflexiones antes de partir hacia Roma. Allí escucharemos lo que nos diga el Papa, que sin duda será el mensaje que hemos de recordar y vivir como fruto de esta propuesta de Benedicto XVI.

Pero ya desde ahora quisiera proponer a los diocesanos de Terrassa unas reflexiones salidas del corazón y que podríamos resumir diciendo que hemos de dar gracias a Dios por los sacerdotes que tenemos. Que estamos contentos de nuestros sacerdotes. Que, como obispo, doy gracias al Señor por los sacerdotes de nuestra diócesis. Por los que lo son ya y por aquellos que se preparan a serlo en un futuro próximo.

Durante las pasadas semanas, cuando los diarios nos informaban de los lamentables actos de peder-

astia, he recordado mucho unas palabras que dijo el cardenal Cláudio Hummes en una jornada que la Facultad de Teología de Catalunya dedicó al sacerdocio ministerial el pasado mes de marzo, precisamente como contribución de esta institución académica de la Iglesia a los objetivos del Año sacerdotal.

Con una mesa redonda se concluyó la jornada. En ella participaban los tres ponentes que habían presentado respectivamente la dimensión espiritual, la dimensión teológica y la dimensión pastoral de los sacerdotes. El primero de los ponentes era el cardenal brasileño Cláudio Hummes, que es el prefecto de la Congregación vaticana para el Clero, esto es, el responsable de la vida y ministerio de los sacerdotes dentro de los organismos centrales de la Iglesia católica.

Las palabras emocionadas del cardenal Hummes sobre los sacerdotes arrancaron un fuerte aplauso. ¿Qué dijo el cardenal? Reconoció que la Iglesia afronta tiempos difíciles, pero sus palabras querían comunicar a los oyentes una gran dosis de esperanza. «Somos todos responsables y nos preocupa no tan sólo la cuestión de los sacerdotes, también nos preocupa —y mucho— cómo anunciar el Evangelio a un mundo secularizado y post-

cristiano. Se trata de grandes desafíos y hemos de buscar los caminos de futuro. La crisis debiera hacernos valientes; se nos ofrece una gran oportunidad para buscar todos juntos soluciones. Tener, sobre todo, fe y confianza: Dios guía la historia».

El cardenal señaló una cosa que también deseo decir a todos los sacerdotes y a los fieles cristianos de nuestra diócesis. El Año Sacerdotal ha de ser una ocasión para dar ánimo, ya que la imagen de los sacerdotes queda en entredicho a causa de las noticias de los escándalos de abusos a menores. «Queremos decir al mundo —cito textualmente al cardenal— que la inmensa mayoría de sacerdotes no son así, que la Iglesia está muy contenta con la gran mayoría de sus sacerdotes, que reconoce su valor y que son insustituibles. Queremos afirmar esto ante la sociedad y ante los mismos sacerdotes, porque necesitan escucharlo. La mayoría dan la vida por el ministerio. Y esto es admirable y algunas veces, incluso heroico. Son promotores de grandes valores y derechos humanos, y queremos decirlo públicamente».

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa